

1799-01-28

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Christian Ulrich Clausen

FAKTA

Type:
Mindeord

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:
Tallene i firkantet parentes er linjenumre, der ikke fremgår af originalmanuskriptet

Tilblivelsessted:
Dronninglund

Arkivplacering:
Carlsberg Arkiv

Emneord:
Familie, forfædre

DOKUMENTINDHOLD

Ligprædiken over Christen Jacobsens far Jacob Jensen født 1738. Her oplyses også navnene på J. C. Jacobsens oldeforældre, Jens Sørensen og Sophie Pouls Datter.

TRANSSKRIFTION

Testament
over
Velagtede og Velfornemme Mand
Jacob Jensen Nørkier i Dronninglunds Sogn.

#

Jeg veed ikke, om Den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden Tid. Disse Ord ere at læse i Jobs Bog 32 Cap: V: 22. Ordene ere talte af Elihu, som var een af Jobs Venner, der var kommet for at støtte ham i hans Elendighed.- I Ordene forestiller han sig sin Død og Afsked fra denne Verden, og ..., at han ikke kunde vente her i denne Verden at have noget blivende Sted, men maatte berede sig paa engang og muligt om en kort Tid at drage herfra.- Dette, at han nu saaledes ... maatte vente at flytte herfra, han fremdeles ... ikke af en Hændelse; medens det som fra Herren ?

der har fastsat og besluttet: at alle Mensker skal døe. Jeg veed ikke, om Den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden Tid, saaledes taler Elihu og tilskriver Gud det, at han maatte døe det er og gandske vist: Gud har fældet Dommen, at Mensker for Synders Skyld skal døe: Paa hvilken dag Du æder af Kundskabens Træe, skal Du døe Døden 1 Mos: Bogs 2 Cap: V: 17.- I den Henseende siger David om Gud, at han taler til os Mennesker, og siger: Kommer igien I Menneskens Børn af den 90de Psalms 3 V: og Job siger: at et Menneskes Maaneders Tal ere bestemte for Gud, at han kan ikke overgaae dem af Jobs Bogs 14 Cap: V: 5. Det vil sige: Et Menneske kan ikke forlænge sit Liv et Øjeblik længere end Gud vil og alt forud har bestemt og besluttet.- Mærkværdig var

ellers den Maade Elihu beskriver sin Død
paa: han kalder den en Optagelse: hvor

med han giver tilkende, at Guds Børns Død
ikke er andet end en Optagelse:

Gud optager dem til sig i hans Ord og
Herligheds Himmel i de lystige Verden
i det frydefulde Paradis at de der ...
skal glædes og frydes ved Guds Ansigts Høye og
idelige Beskuelse: og i Sandhed. Naar Guds
Børn fra denne Side betragte Deres Død, da
har de ikke Behov at frygte for Døden; men
snarere maa længes efter den; thi hvo
vil ikke gjerne optages til Ære, til Glæde
til Høyhed, og just en saadan Optagelse
er Guds Børns Død; derfor er det Elihu
kalder sin Død en optagelse: jeg ved ikke,
om Den, som gjorde mig, maatte optage
mig om en liden Tid.-Som Elihu her
taler om sin Død, at den var ham vis, saa
taler han om Sammes Uvished: han
vidste han skulde døe; men han vidste ikke
naar han skulde døe; det kunde maaskee
vare nogle Aar; men det kunde ogsaa

skee i en Hast, om en liden Stund, før han
selv kunde tænke det.- Det gaaer og saaledes
til i Verden: saa vis som Døden er os, saa
unær er den os i Henseende til Tiden: Vi veed
ikke: enten skal vi døe i de unge aar eller i
den modne Alder: Uvis er Døden os i Hen-
seende til Stedet; enten vi døe her eller
der, hiemme eller blandt Fremmede.-
Uvis er Døden ogsaa i Henseende til Maa-
den: Vi veed ikke, om vi skal døe hastig
eller langsom: Paa vor Sygeseng eller andre
Steder: af denne eller en anden Sygdom:
det er altsammen skiult og forborgent
for vore Øyne.- Ingen af os veed: hvem
Døden først vil borttage, og paa hvad

Maade vi skal Døe: Dette maa nok minde os om, at vi altid holde os beredte; ..

hvor forskrekkeligt vil det ikke være for os, og hvor evig ulykkelige vilde vi ikke blive, om Døden bortrykte os midt i

vore Synder: De derfor, som vandre paa den brede Vey; som leve et ondt og ugudeligt Levned, ere endt i en Beklagelses værdig Forfatning; thi hvor forskrekkelig vil ikke Døden blive for Dem, om den overfalder Dem hastig og uformodentlig.- De derimod, som leve et helligt og gudeligt Levnet, som ere vaagne og ædrue, som frygte Gud, og have bevaret en god Samvittighed; De kan endogsaa være trøstige og frimodige, om Døden end pludseligen overfalder Dem: Thi De ere bredte, naar Gud kalde Dem: De ere Gud behagelige, ikke blot fordi De ere døbte paa Christum, eller blot fordi De kalde sig christne og iagttage den christne Kirkes udvortes Skikke; men Det, hvorpaa De grunde Deres Haab om Guds Nde og Velbehag og Deres Siæls evige Salig-

giørelse er, at De føle den glade Bevidsthed hos sig selv, at De leve som Christne og føre en dydig og samvittighedsfuld Vandel i Verden: X ..., som saaledes tænke og handle i Verden, kan med Sindetslighed og Frimodighed sige ved Deres Døde nærmeste / Den maae komme hastig eller langsom, tidlig eller sildig / med Apostelen Paulus i hans 2^{det} Brev til Corinthierne 1 Cap: v. 12.-10 Denne er vor Herre, som er vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi have vandret i Verden i Eenfoldighed og Guds Retfærdighed:

Denne store, denne gode Samvittigheds Vidnesbyrd trødstede glædede og opmuntrede saa-

vel i Livet som i Døden Den i Livet
agtbare of velfornemme Mand Jacob Jensen
Nørkier / hvis afsieledede Legeme vi i Dagbr>

have ledsaget til sit Hvilested: Og Dette gjorde
at han med christelig Taalmodighed bar sine
Lidelser og med velgrundet Haab om Hans
Siæls evig aliggjørelse overgav sin Siæl
i sin himmelske faders Haand.-
Hvad denne vor salige Afdødes Indgang
Fremgang og Udgang af Verden videre
angaaer: Da er han født i Aart 1738
den 11te Januari i Vorsaaes Krog i Albeck
Sogn af ærlige og gudfrygtige Ægte Forældre/
Jens Sørensen og Sophie Pauls Datter, som
begge for lang Tid ere hensovte i Herren.-
Da forommeldte vor salig Afdøde var i hans
4de Aar, behagede det Gud at gøre ham
faderløs og hans Moder til en Enke; med dog
siden en Tid efter at give ham en Stif-Fader

ved Navn Jesper Christensen af Lyngsaaes Gaard
i forommeldte Sogn.- Han opholdt sig hos disse
hans Forældre og var Dem lydige og un-
derdanig saavel i den umyndige som i den
voxne Alder indtil Han var 28 aar gam-
mel, da han efter Guds Bestyrelse og med
sine Forældres Villie og Samtykke indlod sig
i Egteskab den 16de November 1766 med gn:
Christen Enke Giertrud Clem-
mensdatter i Nørkier heri Dronninglunds
Sogn: I hvilket Egteskab De have avlet til-
sammen 2de Børn, nemlig een Søn og
een Datter. Datteren døde i hendes spæde
Aar; men Sønnen er her tilstede og føler
med Kummer Tabet af en god Fader
og hans Ungdoms Hærre og Veyleder:

Disse christelige Egtefolk levede tilsammen
Eireligen og gudfrygtigen i 29 Aar; da
det behagede det guddommelige Forsyn ved en

J. C. JACOBSENS ARKIV

CARISBERGFONDET

salig Død at bortkalde hans elskværdige hustrue Giertrud Clemmens Datter den 7de Julii 1795, og derved berøvede ham den bedste Deel af hans jordiske Glæde; men dog levede han stedse hen med Taalmodighed og havde altid sin bedste Fornøielse og Sinds...lighed i Gud og hans Ords Betragtning; Derved opmuntrede han sig stedse saavel i denne sin eenlige Stand, som forhen i sørgelig nødende Gienvordigheder Endeligen mod Slutningen af afvigte Aar mærkede vor Salig Afdøde, at hans

Helbreddeligen tog af, indtil endeligen Dødens Nærmelse og dermed Følgende Svagheder foraarsagede, at han maatte begive sig til Sengen den 7de Januar da dødelig Svaghed anfaldt ham alt mere og mere, indtil det guddommelige Forsyn behagede at bortkalde ham til den himmelske Glæde.- Paa sit Sygeleye har vor salig Afdøde ideligen anraabt Gud om hans Naade og en salig Forløsning, og han øvede sig stedse i Troe Haab og Taalmodighed indtil hans sidste salige Ende; Da han endeligen nedlagde hans Vandriungs Stav, og fuld af Troe og Haab overleverede hans Siæl i hans Forløser Haand Mandagen den 28de Januarii 1799, Efterat han her i Verden havde opnaaet en Alder af 61 Aar, 2de Uger og 2de Dage

Enkelt
med
Bilag og Dødsprotokoll. Mand
Jacob Jensen Nørhøed i Vronnengrunds Sog.
#

Jeg und vilde, om I vil, som gjorde mig, maatte og =
sage mig om nu endnu Tid. Dette Ord om at løse
i Jørgen Bogen 32 Kap: 4: 22. Ordene om Salte af
Elihu, som man saa af Jørgen Bogen, der er en
Bemærk for at løse ham i hans Land og Tid.
I Ordene fortæller han sig sin Alder og Aftid
for den i Døden, og vi tror, at han ikke er
den eneste for i den i Døden og som noget
Almindelig. men maatte have sig saa ringe
og mildt om nu end Tid at drage Guds
Gode, at han nu saalder mig for at maatte om
for at løse Guds, med den som ender i Salte
ikke af nu ender; men det som for Guds

der kan fæsthold og belønning: at alle Mennesker skal
sige mit eller, om Dem, som gjorde mig, maatte og hage
mig om nu Liden Gud, saaledes taler Elihu og
Liesbet om Gud der, at han maatte den Gud
er og grundet viden: Gud kan fæsthold dommen, at
Mennesker som Gudsens Værd skal dø. Han fæsthold
dog de ord af Liden Abraham Iren, skal den den
Iren i Hof. Bogs 2 Cap. 4:17. - I den Gudsens
fæsthold siger David om Gud, at han taler til os
Mennesker, og siger: Kommer igen i Mennesker
døren af den 90de Psalmes 34. Og Iren siger: at
Mennesker Mennesker skal er belønning for Gud, at han
kan ikke og gaa om den af Iren Bogs 14 Cap. 4:5. -
Den vil sige: Et Mennesker kan ikke forlange sig Liden
at Gudsens belønning er Gud vil og alle for
kan belønning og belønning. - Mennesker vil
aldrig den Maade Elihu belønning den den
gaa: Han taler den den Ophævelse: Iren
mit han giver belønning, at Gud belønning den
eller er andet end den Ophævelse:

Guds og hagens Gavn til sig i Guds Alre og
Gudligste Gavn, i den Lyttige Døds
i den forlystende Paradis, og da der er
skal glæde og frelse med Guds Velgørende Gavn
Lidelige Bøvlige. Og: Daudfuld. Naar Guds
Bøvlige fra sin Side behagte Døds, da
Gavn da ikke doges og frelse for Døds, men
svarede maan Længde efter den; thi Gavn
yde alle givne og hagen til Alre, til Glæde
til Gavn, og yde nu sadem Ophagelse
an Guds Bøvlige Døds. Døds er det Elit
Bøvlige sin Døds nu Ophagelse. Ing word, og
om den, som gjorde mig, maatte ophage
mig om nu ledne. - Som Elit for
Læse om sin Døds, at den var Gavn sig, han
Læse Gavn og om Døds Døds: Gavn
mitte Gavn skulte den; men Gavn midte
naar Gavn skulte den; det Døds maatte
vare noget; men det Døds og Gavn

Ilye i nu Gæst, om nu Læren Skind, som her
 fuld kintu Læren sek. - Det gaar og skal den
 til i Døden: Naar mig som Døden er os, saa
 minis er den os i Gæstend til Læren: Di wort
 iltu: nuken Di skal den i de ninge Uær eller i
 den motus Uæren: Minis er Døden os i Gæst,
 frunte til Døden; nuken Di skal den for eller
 den, Gæstner eller Læren i Gæstend. -
 Minis er Døden og saa i Gæstend til Maer
 den: Di wort: Naar Di skal den Gæstig
 eller Langden: Gæstner Døden eller anden
 Døden: af den er eller nu anden Døden.
 Det er althummen Skind og Læren
 som man Uær. - Ingen af os wort: Gæstner
 Døden Gæstig til Døden, og saa Gæst
 Maer Di skal den: Døden maer nok minis
 os om, at Di alhit Gæst os Døden; Gæst
 Gæstner for eller til den i de man for
 os, og Gæstner nu i Gæstend minis Di eller
 Læren, om Døden Læren os minis i

naar Sjindem: Da drosen, som manden gaa
den Løste Drog; som Løst og endt og ugildet
Ligt Løst, som vist i en Doklagssamling
Dokument; Li Løst forklædt vil ikke
Dette blive for dem, som den omfalden
den Gattig og iformodning: — Da den,
imod, som Løst og Gattig og gittelig Løst,
nok, som om maagna og drosen, som
Løst Gattig, og Løst Løst om god den
mikkigt, da den nutogsa om den Løst
ga og Løst, om Døden om gløst,
Løst omfalden den, Li da om den
naar Gattig Løst den: Da om Gattig Løst,
gollig, ikke blot Løst da om Døden ga
Løst, eller blot Løst da Løst sig
Løst og iagttag den Løst Løst
Løst Døden; Men Løst, Løst den
Løst Døden Løst om Gattig Løst og
Løst og Døden Løst Løst

gjennem se, at de Løbe den glade berømmelse
Gode sig selv, at de Løbe som Egnen og for
en rigtig og samvittighedsfuld Dædt i den
den. Men, som Paulus tænke og handle
i Døden, kan med Dint Herlighed og Fri-
modighed lige med den gode Normale som
maar som en Gæst eller Længsel, Lidlig
eller lidlig med Apostelen Paulus i hans
2de Brev til de Corinthier 1 Kap. 4:12. -
Gennem se som den, som se som Sam-
vittigheds Dædt, at de Løbe som den
i Døden i Guds Herlighed og Guds Her-
lighed.

Gennem se, som den gode Samvittigheds
Dædt, som den glade og opmærksomme se,
mel i den som i Døden den ~~den~~ i den
og den og den som Mand Jacob Jensen
Norrøn / Guds afsluttede Logen den den

Jeg er endelig til sig hviletid: Og det er givet
at han med ædruelig Paalmodighed som sin
Lidelse og med velgrundet Haab om hans
Siels rene Valiggjættelse overgav sin Siel
i sin Gimmelske Fædres Haand.

End som vor salig Velsigne Indgang
Fremgang og Vælgang af i Døden vidt
angaar: Da er han født i Aaret 1758^{den}
den 11te Januari i Kørsjæs Kro i Albeck
Bogn af ærlige og grænseløse Vægherforeldre
Jens Sørensen og Sophie Paulsdatter, som
ligger for Lang Tid i Guldsmide i Gjern.

Da forommelte vor salig Velsigne var i hans
4de Aar, befagte det Gud at give ham
Fædres og hans Moder til en Fader; men dog
siden en Tid efter at give ham en Hef: Fader

ind Navn Tøpper Christensen af Lyngsaaes Gaards
i forommeldte Dogn. — Han ogfaldt sig god til
sine Forældre og var Dem lydlig og ier-
stevantig saavel i den rimelige søn i den
noyde Tider indtil han var 28de Aar gammelt,
da han efter Guds Bøttjerske og med
sine Forældre i Diller og Sam Kjeller indlet sig
i Eghed den 16de November 1766 med
Egteskabet vedhørlig heder Giertrud Clem-
mens Datter i Nørker heri Dronninglunds
Dogn: i hvilket Eghed de gave avlet til-
sammen 2de Børn, nemlig en Søn og
en Datter. Datteren volds i hendes fæder
Aar; men Sønne er for dikkede og fødtes
med Limmens Tab og af en god Fæder
og hans Vingsom Fæder og Drejleren:

Det i frivillige Lyghofte lærte Lillauwen
Lindlige og gudsfrøgtige i 29de Aar; da
det tilfaldt det gudsaammelige Skæbne med en
salig Døtt af bortkaldte Hans velkærlige Hustru
Kvinden Giertrud Clemmens Datter den 4^{de}
Julii 1745, og dermed brødesse huan den
bedste Del af Hans jordiske Glæde; men
dog lærde huan at leve som med Skalmotigbed
og fandt altid sin bedste Beskjæft og
Vindstøtligst i Gud og Hans Ords
Bertræghning; Dermed opmuntred
huan sig at leve saavel i sin egen som i
Egne Nærhed, som forhen i sorgelig Nærhed
de Gjennemordigheder
Endeligen med Skikningerne af afsigte
Aar mærkede det salig Skæbne, at Hans

Hellend Linneliegru tog af, indtil ruddeligru
Doktor Normen og derom Volgrude Snag =
førte Korarlagin, at hun maatte begiue
sig til Sængeru den 7de Januari; da dertil
Snagfet andfalte hun alt mere og mere, indtil
den guldsmættelige Sørbyn befagte at bortkalte
hun til den himmelte Glæde. —

See sit Sjælelige har mer selig Næstern
indligru auraaet Gæt om hans Naade og en
salig Forløsning, og ^{gætt} ender sig i Tro,
Gæd og Taalmodighet indtil hans sidste
salige Færd; da hun ruddeligru indlagte hans
Søndringes Naad, og færd af Tro og Gæd
omrøttede hans Siel i hans Forløbets
Quand Mandagru den 28de Januari 1799;
Løstet hun færd i Ordru færd og næst
mer Alder af 61 Aar, 2de Uger og 2^{de}
Dage. —